

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 291/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Krempaským, Račianska 66, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 73/2012 z 23. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 SŽf 73/2012 z 23. októbra 2013.

Ako zo sťažnosti vyplýva, sťažovateľ rozhodnutím Colného úradu Prešov (ďalej len „colný úrad“) č. 15162/2009-6292 z 20. marca 2009, ktorým colný úrad podľa § 14a ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) rozhodol o prepadnutí tovaru v prospech štátu – spotrebiteľského balenia liehu 9 ks balení, slivka jemná, 1.0 litra, obj. alkoholu 40 %, ROČ 20601101000400, výrobca kontrolnej známky [REDAKOVANÉ] zabezpečených rozhodnutím colného úradu č. 51017/2007-6292 z 18. augusta 2007, pretože v konaní neboli odstránené pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu predmetného tovaru, vzhľadom na skutočnosť, že vlastníkom (t. j. sťažovateľom) nebol riadne preukázaný pôvod a spôsob nadobudnutia predmetného tovaru. Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 25906/2009 z 13. januára 2011 na odvolanie toto rozhodnutie colného úradu potvrdilo.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a následne najvyšší súd v konaní o preskúmanie zákonnosti označených správnych rozhodnutí na základe žaloby, resp. odvolania sťažovateľa vyhodnotili ako podstatnú otázku, či žalobca odstránil pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru. Zhodne skonštatovali, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, pretože nepreukázal pôvod a spôsob nadobudnutia tovaru.

Najvyšší súd vo svojom rozsudku ustálil, že „V rámci dokazovania vykonávaného v súlade s § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. správny orgán právne závery rozhodnutia podložil konkrétnymi dôkazmi, výpoveďami, listinami. Výpovedná hodnota dokladov predložených žalobcom (sťažovateľ, pozn.) bola spochybnená, preto v konaní neunesol dôkazné bremeno (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.). Pokiaľ žalobca tvrdil, že tovar nakúpil od fyzickej osoby – podnikateľa: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], bolo jeho povinnosťou skutočnosť, že tovar dodala osoba uvedená na predložených dokladoch, aj preukázať. Nestačí len preukázanie samotného daňového dokladu ako takého. Dokazovanie zo strany colného úradu slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom.“

Sťažovateľ popísal rozsah a spôsob pochybení, ktorých sa pri zisťovaní a hodnotení skutkového stavu mali dopustiť colné orgány najmä tým, že nepriznali patričnú dôkaznú silu ním predloženým pokladničným dokladom z 25. júna 2007, ktoré mala vystaviť spoločnosť [REDACTED], a skutočnosti, že všetky balenia dotknutého alkoholu boli označené riadnou kontrolnou známkou. Namietal hlavne závery, že neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu spôsobu nadobudnutia dotknutého tovaru. Dodal, že „v žiadnom rozhodnutí finančných orgánov, ani v rozhodnutí súdov sa nedozvedel, čo a z akého dôvodu mal preukazovať...

Ani z jedného rozsudku, ani z rozhodnutí orgánov finančnej správy sa nedá zistiť, z ktorého ustanovenia orgány finančnej správy aj súdy odvodili, že sťažovateľ má uloženú povinnosť pri nadobúdaní liehu skúmať, či osoba, ktorá uvádza SBL (spotrebiteľské balenie liehu, pozn.) do daňového obehu, dodržala tie zákonné ustanovenia, ktoré jej ukladá napr. ust. § 10 ods. 1, 2, 8, 12, 21, 28 zákona [zákon č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 105/2004 Z. z.“), pozn.]“

Sťažovateľ bol toho názoru, že „finančné orgány v okamihu dôkaznej núdze prenášajú dôkazné bremeno na daňový subjekt takým interpretovaním právnych predpisov, ktoré je v rozpore so zmyslom a účelom zákona. Ako vyplýva z rozsudkov Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu Bratislava (správne Krajský súd v Prešove, pozn.), oba súdy sa s týmto postupom colných orgánom stotožňujú. Pri tejto interpretácii právnych predpisov nastáva sta, kedy daňový subjekt má preukazovať skutočnosti, o ktorých nemôže objektívne mať vedomosť. Dôsledkom takéhoto postupu je stav, kedy daňový subjekt je zbavovaný majetku v dôsledku protiprávneho konania iného daňového subjektu, ja zaväzovaný platiť spotrebnú daň, aj keď povinnosť zaplatiť daň nemá, pretože daň je súčasťou kúpnej ceny v okamihu uvedenia SBL do daňového obehu.“

Podľa názoru sťažovateľa „Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako aj Krajský súd v Bratislave (správne Krajský súd v Prešove, pozn.) zamietli ako nedôvodnú žalobu

sťažovateľa napriek tomu, že boli splnené všetky zákonné podmienky na to, aby obe rozhodnutia boli zrušené z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a), b), c), d) O. s. p. Súd v tomto prípade sa stotožnil s takou interpretáciou právnych predpisov, kde správne orgány bez existencie zákonného dôvodu zbavujú sťažovateľa majetku, pričom z ich rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že účelová interpretácia právnych predpisov má zbaviť osoby objektívne zodpovedné zodpovednosti, pričom ani jedno zo zákonných ustanovení nepripúšťa liberačný dôvod, v prípadoch, ak je lieh označený pravou kontrolnou známkou.“

V závere sťažovateľ uviedol, že „*právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo všetkých bodoch v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (správne Krajského súdu v Prešove, pozn.) sú nedôvodné a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a majú za následok porušenie základných práv a slobôd. Sťažovateľovi bolo uložené prepadnutie tovaru ako opatrenie na zamedzenie daňových únikov na spotrebnej dani z liehu z dôvodu, že sťažovateľ nepreukázal pôvod a spôsob nadobudnutia liehu, pričom správca dane spoľahlivo a procesne perfektným spôsobom nielenže nevyvrátil dôkazy sťažovateľa, ale nepovažoval za dôkaz ani pravú kontrolnú známku, ktorou bolo označené SBL. Rozhodnutím colných orgánov bolo zasiahnuté do základného práva sťažovateľa na spravodlivý proces garantovaný čl. 46, čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a čl. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z dôvodov uvedených v tejto sťažnosti a tiež bolo porušené základné právo sťažovateľa garantované v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo podľa čl. 12 Ústavy.*

Sťažovateľ tvrdí, že Najvyšší súd, ani Krajský súd mu neposkytli ústavou garantovanú právnu ochranu v požadovanej kvalite.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa podľa čl. 46, čl. 48, čl. 12 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. októbra 2013 sp. zn.

8 Sžf/73/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. septembra 2012 sp. zn. 1 S/29/2011-53 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžf/73/2013 zo dňa 23. októbra 2013.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. Ondrejovi Krempaskému vo výške 268€ (1 úkon 134,00€ x 2 právne úkony podľa § 11 ods. 2 vyhl. č. 655/204 Z. z.) a 16,08€ režijný paušál (2 x 8,04€) spolu 284,04 + 56,81 DPH spolu 340,85 EUR do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 73/2012 z 23. októbra 2013, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 1 S/29/2011-53 z 21. septembra 2012 o zamietnutí žaloby sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia colného riaditeľstva sp. zn. 25906/2009 z 13. januára 2011. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd mu neposkytol ochranu pred zásahom do jeho práv rozhodnutím o prepadaní tovaru – 9 spotrebiteľských balení liehu slivka v objeme 1,0 litra.

Sťažovateľ tvrdí, že sa tak stalo z dôvodu, že najvyšší súd rozhodol jednostranne, bez dostatočného odôvodnenia, odmietol sa zaoberať dôvodmi uvedenými v odvolaní sťažovateľa a jeho rozhodnutie je arbitrárne, najmä s ohľadom na námietku, že ustanovenia zákona o správe daní colné orgány interpretovali v rozpore s ich účelom a zmyslom ústavne garantovaných práv daňového subjektu. Najvyšší súd a pred ním aj krajský súd neposkytli sťažovateľovi ústavou garantovanú právnu ochranu v požadovanej kvalite.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie

všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Ústavný súd musí konštatovať, že odôvodnenie sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je dostatočné a zrozumiteľné. Najvyšší súd náležite vysvetlil, prečo na základe odvolania sťažovateľa rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá, potvrdil, pričom jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Nemožno priznať relevanciu ani tvrdeniu sťažovateľa, že „v žiadnom rozhodnutí finančných orgánov, ani v rozhodnutí súdov sa nedozvedel, čo a z akého dôvodu mal preukazovať“, a že „ani z jedného rozsudku, ani z rozhodnutí orgánov finančnej správy sa nedá zistiť, z ktorého ustanovenia orgány finančnej správy aj súdy odvodili, že sťažovateľ má uloženú povinnosť pri nadobúdaní liehu skúmať, či osoba, ktorá uvádza SBL do daňového obehu, dodržala tie zákonné ustanovenia, ktoré jej ukladá napr. ust. § 10 ods. 1, 2, 8, 12, 21, 28 zákona (zákon č. 105/2004 Z. z., pozn.).“

Najvyšší súd v označenom rozsudku jednoznačne a jasne uviedol, že „Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia č. 25906/2009 zo dňa 13. januára 2011, ktorým právny predchodca žalovaného potvrdil rozhodnutie Colného úradu Prešov č. 15162/2009 - 6292 zo dňa 20. marca 2009, ktorým colný úrad rozhodol o prepadaní tovaru v prospech štátu – SBL Slivka jemná o objeme 1 l, s objemom alkoholu 40 % v počte 9 ks, ktoré boli zabezpečené rozhodnutím Colného úradu Prešov č. 51017/2007-6292 zo dňa 18. augusta 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10. septembra 2007, z dôvodu, že v konaní neboli odstránené pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu predmetného tovaru,

vzhľadom na skutočnosť, že vlastníkom nebol riadne preukázaný pôvod a spôsob nadobudnutia predmetného tovaru.

Podstatnou otázkou v prejednávanej veci bolo, či žalobca odstránil pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru.“.

Ďalej najvyšší súd uviedol, že „v rámci dokazovania vykonávaného v súlade s § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. správny orgán právne závery rozhodnutia podložil konkrétnymi dôkazmi, výpoveďami, listinami. Výpovedná hodnota dokladov predložených žalobcom bola spochybnená, preto v konaní neunesol dôkazné bremeno (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.)“. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane, a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Tvrdenie sťažovateľa, že z ani jedného rozsudku, ani z rozhodnutí orgánov finančnej správy sa nedá zistiť, z ktorého ustanovenia orgány finančnej správy aj súdy odvodili, že sťažovateľ má uloženú povinnosť pri nadobúdaní liehu skúmať, či osoba, ktorá uvádza SBL do daňového obehu, dodržala tie zákonné ustanovenia, ktoré jej ukladá napr. ustanovenie § 10 ods. 1, 2, 8, 12, 21 a 28 zákona č. 105/2004 Z. z., považuje ústavný súd za účelové, pretože plnenie tejto povinnosti od neho nikdy vyžadované nebolo. Colné orgány od neho vyžadovali len preukázanie pôvodu a spôsobu nadobudnutia liehu u neho zisteného, ktorý sa uňho nachádzal, ako povinnosti, ktorej nesplnenie je sankcionované podľa § 47 ods. 1 písm. i) zákona č. 105/2004 Z. z.

Colné orgány od sťažovateľa nevyžadovali dôkazy, ktoré by mali zabezpečiť samy. O tom svedčí aj preverovanie vykonané colným úradom s cieľom preveriť vystaviteľa sťažovateľom predložených pokladničných dokladov, a to vzhľadom na pochybnosť o jej skutočnom vystaviteľovi. V daňovom konaní je ťažisko dôkazného bremena na daňovom subjekte. Ústavný súd poukazuje na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len

„Súdny dvor“), kde pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode [rozsudky Súdneho dvora vo veciach napr. Teleos plc. a spol. (C-409/04), Vlaamse Oliemaatschappij NV (C-499/10); citované rozhodnutia Súdneho dvora sa síce týkajú dane z pridanej hodnoty, avšak vzhľadom na všeobecný verejný záujem na zamedzovaní vyhýbania sa daňovej povinnosti daňovými subjektmi je požiadavka prijatia rozumných opatrení pri uskutočňovaní plnení aplikovateľná aj na ďalšie dane].

Je preto len logické očakávať, že v prípade tovarov podliehajúcim zvýšenej kontrole zo strany štátu si nadobúdateľ takéhoto tovaru v obchodnom styku preverí subjekt, ktorý mu tovar dodáva, osobitne v prípade nákupu cez internet, t. j. virtuálny priestor poskytujúci jeho užívateľom možnosť zachovania si anonymity, resp. tiež vytvorenie novej, fiktívnej alebo prevzatej identity.

Úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon je chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd musí pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadňovať platnú právnu úpravu v oblasti

rozdelenia právomoci, a teda zohľadňovať aj založenie právomoci všeobecných súdov vo veciach správneho súdnictva podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Vychádzajúc z týchto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a podstaty sťažnosti sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa (proti rozhodnutiu najvyššieho súdu) treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Teda z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02) a taktiež nie je možné

vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať stanoviská najvyššieho súdu (m. m. I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, III. ÚS 197/2011), ako aj rozhodovaciú prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011).

Ústavno-súdna korekcia rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade sťažovateľa by teda bola možná len v tých prípadoch, ak by konanie a rozhodnutie všeobecného súdu priamo zasahovalo do práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivý proces podľa dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/2001), ale aj tým, keby tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05). Ústavný súd nezistil žiadnu z týchto ani inú tu výslovne neuvedenú skutočnosť, ktorá by napadnuté rozhodnutia krajského súdu robila ústavne neakceptovateľné, a teda vyžadujúce ústavno-súdnu korekciu z dôvodu zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie.

Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Za tejto situácie nemohlo rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 73/2012 z 23. októbra 2013 dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako ani základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu a na verejné prerokovanie veci bez

zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2015